

פרשת השבוע על פי הנתייבות שלום

מצורע

בTEMAM אט משכני אשר בתוכם

יא/זט זט יא סטינר גזאל

דרגתנו, כאומרו והורותם את בני ישראל מטומאות וגו' בטמאם את משכני אשר בתוכם, היינו כל אחד לפיה מדרגתנו, אצל אחד זה באיסור מרמש ואצל השני בעניני קדש עצמן במותר הגורמים להסתלקות ההליך א' ממיעל. וכן שבארנו החותירה בענין וזאי מקרים, שמצד אחד איתא שהיה משוקעים במת"ט שערוי טומאה, ומצדך אחוז'ן שלא היה אחד מהם פרוץ בעיריות, והיינו שאמנם באיסור לא היה אחד מהם פרוץ אבל בהיותה היו שוקעים במת"ט שערוי טומאה. כי דור יצאי מצרים היו במדרגה גבוהה מאד, כדאיתא בזה"ק (ח"ג קסח): שהיו דור דעה אשר כמוהו לא נהייה, ולגדר קדושותם גם עניין היתר נשברו להם לפוגם גדול מאד, ומהותם היו משוקעים במת"ט שערוי טומאה.

וזהו פ' אילו קרבנו לפני הר סיני ולא נתנו לנו את התורה דיןינו, שכואורה מה בכך קרבנו לפני הר סיני אם לא נתנו לנו את התורה. אלא כדאיתא בח"ל (שבת קמו). ישראלי כיון שעמדו על הר סיני פסקה זהה להם. וזה עניין הקרייה לפניה של מילא פסקה זהה להם. ונינתה התורה היא בעשה טובי בבח"י ואחרו ואתקדש בקדושה של מעלה.thon הטהרה מן הטומאה והן ההתקדשות בקדושה של מעלה, הם בכלל ההכנות של יהודיה שהיא רואי קבלת התורה.

ועל דרך זה הוא גם יודם של ימי הספרה שבין פסח לעצרת, שענינים ימי הכהנה להקשרו את ישראל לקבלה התורה, וסגולותם לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו, לטהר איש יהודיה מכל הקליפות והטומאות שבדקו בו. וכמ"ש מרן אדר"ב בב"א ז"ע מה קוראים בימי הספרה את פרשיות תורייע ומצורע העוסקות בכל ענייני נגעים וטומאות, כי

זה מטוגל ליחסו מכל אלו. ועוד ז' י"ל גם מה שקוראים בתורה בשבועות אלו את כל ענייני הקדושה, קדושת השבת והmonths, קדושת הכהנים וקדושות הארץ, שהוא ג"כ מכל הכהנה לקבלת התורה, בבח"י ואחרו ואתקדש בקדושה של מעלה. כי ימי הספרה עניים כפלו, לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו ולהתקדש בקדושה של מעלה. ובתחילה הם פרשיות תורייע ומצורע שענינים לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו, ואח"כ כל ענייני הקדושה של שבת ומועדות וכו' המבאים יהודיה לאחדר ולהתקדש בקדושה של מעלה. ובשבט שלפני צג השבועות קוראים בתורה פרשיות שבנה נאמר על מספר בני ישראל, שוגם והן קשור להכנה של יהודיה לקבלת התורה שהיא ע"י אחותותם של ישראל.

זו העובדה בימי הספרה לטהר עצמו מכל סיג ופגם של טומאה. כמו שאמר מרן אדר"ב בב"א תשיע' ה', שהעומר היה קרב משוערים שהם מאכל בהמה, ואילו שתי הלחמים בשבועות באו מוחטים שהם מאכל אדם, והוא עבودת ימי הספרה, לזכך את כל מעשי בהמה ולעשותם למלאל אדם בחו' שתיהם הלחמים, שכחطا שאדם חוטא בעת שיצרו מתגבר עליו.

ז' הריוו כבבמה שעולה ברזונה. ולא רק בחטאיהם ואיסוריהם מפושעים, אלא גם בדברים המותרים מצווה יהודיה על קדש עצמן במותר לך. וככאמור הרה"ק רם"מ מօיפטסק ז"ע בפרי הארץ, שכ הנאה גשmittה שייהודי נהנה אפיקלו אם אין בה כל איסור, הרי היא בבח"י נרגע מפריד אלף, שምירתה אותו מהקב"ה, ומחלק א' ממול שבקרכוב, והוא בבח"י ולא ימושו בטמאם את משכני אשר בתוכם. הננות היתר אף שאין בהם איסור להכניס ע"ד אדם שנודף ממנו סרחות שאפשר להכניס אל המלך, ואף שלא חטא נגד המלך הרי מחייב הרית והרע הנודף ממנו אינו יכול לעמוד במחיצת המלך. וזה עניין כל האהורות והמצוינים הרבבים שהتورה מזהירה על קדושים תהיה, כי קדוש אני ה' אלקיכם ומשכני בתוכם, בכל יהודיה יש חלק א' ממול שהקב"ה שוכן בקרבו, ואם בטמא עצמו ח"ז מסתלקת ממנו הרשות השכינה. כל יהודיה מצווה להטהר מכל ענייני טומאה לפי מה שהוא ולפומ

בסיום הפרשה אחר כל ענייני הטמאות שנאמרו בה, כתוב והורותם את בני ישראל מלטמאם ולא ימושו בטמאם את משכני אשר בתוכם. ז' י"ל שמרומו בפסוק להליך אלוק ממועל שננתן הקב"ה בכל יהודיה, שהוא משכני אשר בתוכם, בתוך כל אחד ואחד. ואמר והורותם את בני ישראל מלטמאם, שלא יטמא עצם בטמאות האמורות בפרשה, שככיבול אין הקב"ה יכול לבסבול טמאות אלו, וכאשר יהודיה מטמא עצמו בין גורם להסתלקות החלק א' ממנו ובשב מאחריך. ולא ימושו בטמאם את משכני אשר בתוכם, כאשר החלק א' ממועל מסולק מיהודי הריוו וה בבח"י מיתה.

וכל עניינה של פרשת נגעים שהוא מן העניינים הנגבאים שבתורה, גם היא מתוק גודל אהבתו ית' לעמו ישראל שהפץ בטהרטם להיות משכני בתוכם. וכמ"ש "ב' הרמב"ם בסוף הל' טומאת צרעת, שאין זה ממנו של עולם אלא אות ופלא היה לישראל. כל עניין מראות נגעים שיריך לאומות העולם אלא כולה מחלוקת רוחנית השיכית רך בישראל, שאישר יהודיה עושה ח"ז רע נוון הקב"ה מתהלה זו כדי לטהרנו ולרפאנו מהנגע הרוחני. וזה עניין והובא אל הכהן, וכך שמאביה רשי' מהתורת הכהנים, גורת הכתוב הוא שאין טומאת נגעים וטהרטן אלא על פי הכהן, והיינו לפי שהכהן הוא רופא הנפושות המומחה להבין במלחמות רוחניות. וזה מש"ב וראה הכהן את הנגע והנה מראהו עמוק מן העור, שהכהן רואה שאין זו מחלת עור גרידא אלא עמוק מזה מקונת בו מחלוקת רוחנית, שיש בו פגם ועליל לדבוק עצמו היטב במה חטא. ואם אין בו דוק עצמו ואני ממעל בטהר הריוו בכלל מהה"כ בטמאם את משכני ממעל.

ט' בא ליתר הריוו בכלל מהה"כ בטמאם את החלק א' ממש ממעל אשר בתוכם, שגורם להסתלקות החלק א' ליטר. כל מציאות הנגעים מורה על אהבת הקב"ה לישראל, שננתן היהודי החלק א' ממועל וכל משחו סיג ופגם הנמצא אצל מגלה לו ע"י הנגעים, למען יתר עצמו שיוכל להיות משכני בתוכם. וע"ד שפירש מרן בב"א זי"ע מהה"כ ויקרא אל משה ידרבר ה' אליו, משה רבינו בכל קריאה ששם ע"ד שהקב"ה מדבר אליו בזה. כך כל נגע ומחלת שהקב"ה נותן ליהודי היא דבר ה' הקורא אליו חזר בך, שאם מתנהג במשחו שלא כשרה ופוגם את החלק א' ממועל שבקרכוב, קורא לו הקב"ה לחזור אליו. ועצתו והובא אל הכהן, שיהיה בא ליתר ע"י שיתדבק לטהר, שככל המחבר לטהר טהור. והכהן מסייע לו לשוב ולטהר, שמוידע לו שאין זו מחלת טבעית אלא קריאה שהקב"ה קורא לו חזר בך, ומלמד אותו מהו הפגם שלו וمبיא מזoor לנפשו. והסגיד הכהן את הנגע שבעת ימים, והוא שבעת ימים, כמו שביברנו עניינו דבתו שבעת ימים יש שבת, והיינו שאף אם נסתבר בטמאה ואינו מצליח להטהר ביוםות החול, הרי בכת הש"ק יכול להוועש ולהתרפא מנגעו.